

» V případě německých kopií legendárních britských Stenů šlo mnohdy paradoxně o mnohem dokonalejší zbraň, avšak vyrobené ještě rychleji a úsporněji. Díly byly zhotovovány v malých dílnách a poté kompletovány ve větších podnicích. Zbraň jako svůj vedlejší program vyráběly zejména firmy Mauser, Walther nebo Blohm & Voss. Je doloženo, že nemalá část výroby komponent, jakož i kompletní montáž některých MP 3008 se děla na českém území. Zbraň existovala jak ve variantě s možností volby režimu střelby, tak v provedení s výlučně automatickou funkcí. Některé vzácnější exempláře měly na rozdíl od anglického vzoru napínací páku závěru umístěnou na levé straně, tak jako MP 40.

STENGUN

„Made in Germany“

MGR. PAVEL ČERNÝ, foto QK

Nemálo zbraní bylo v historii napodobováno či zcela zkopírováno. V mnoha případech bylo důvodem geniální konstrukční řešení, které o mnoho desetiletí předběhlo svou dobu. Jindy to zase byl pouhý nedostatek invence nebo omezené možnosti konstruktérů v méně rozvinutých zemích. V minulosti mohl být ovšem hlavní příčinou i zoufalý nedostatek času, surovin a dostatečně kvalifikovaných sil k výrobě vlastních, již existujících a vyspělých zbraňových systémů. Pak se prostě sáhlo po ověřené konstrukci, která by tolik nezatěžovala vlastní, stále obtížnější výrobu. To byl případ Německa na sklonku druhé světové války.

Vtěch časech bylo dáno do výroby nemálo jednoduchých, technologicky nenáročných zbraní. Jedním z takových nouzových prostředků byly v posledních měsících existence „tisícelleté říše“ i samopaly MP 3008, téměř bezesbytku kopírující proslulou britskou Stenguny. Na druhou stranu není tajemstvím, že při zrodu Stenu pomohla inspirace získaným německým samopalem MP 38/40 – tehdy nejmodernější zbraní své třídy – v kombinaci se stranovým umístě-

ním zásobníku použitým u Bergmanova typu.

Konstrukce ale byla v Enfieldu tak zjednodušena, že samopal ráže 9 mm Parabellum svým designem zprvu šokoval tehdejší armádní odborníky. Tyto anglické „automatické pistole“ patřily k nejprimitivnějším pěchotním zbraním druhé světové války – a vyrobily se jich téměř čtyři miliony. Byly nevzhledné, hrubě opracované, ale laciné a výrobně nenáročné. Občas byly poněkud poruchové (zvláště první typy), ale díky možnosti rychlého rozložení

do několika částí skladné a poměrně odolné v tvrdých polních podmínkách.

I když šlo původně jen o kompromisní řešení bolavé válečné situace zle zkoušené ostrovní země, staly se Stenguny vítanými a mnohdy jedinými prostředky sil Commonwealthu pro boj v nejtěsnějším kontaktu. Používaly je zvláště výsadkové útvary a jednotky commandos, byly ale také v nemalých množstvích dodávány letecky ve výsadkových kontejnerech odbojovým a partyzánským hnutím v tehdejší okupované Evropě.

Nástroje tajné války

Kvůli nikoliv řídkým případům chybného místa shozu či vinou zrádců a dvojitých agentů poměrně velké množství Stengunů končilo i v rukou Němců. Byly jimi potom nejen vybavovány určité útvary (například některé z mnohonárodnostních protipartyzánských uskupení SS), ale byly nezřídka užívány i některými zvláštními jednotkami k nestandardním akcím. Paradoxně to bylo často proti hnutím odporu, pro která byly Steny původně určeny. Označení takových kořistních kusů, sloužících v německých silách, bylo MPi 748(e), resp. 749(e).

Mnohé ze speciálních operací v týlu nepřátel Německa, zvláště byly-li »